

Josh Malerman

Bird Box

A.W. Bruna Uitgevers

Er zijn momenten waarop ik zou willen dat ik architect was,
zodat ik een gebouw naar iemand zou kunnen vernoemen;
een supergebouw dat door het wolkendek heen breekt
en verder omhoog torent. En als *Bird Box* uit bakstenen
in plaats van letters zou zijn opgebouwd, zou ik een feest
hebben gegeven waarop elk van mijn vaagste herinneringen
welkom zou zijn en waarop ik het lint met een bijl zou
hebben doorgesneden en op die manier de naam van het
gebouw voor het eerst aan de wereld zou hebben prijsgegeven.

Mama, *Bird Box* is voor jou.

Malorie staat in de keuken en denkt na.

Haar handen zijn vochtig. Ze trilt. Ze tikt met haar schoenpunt nerveus op de gebarsten vloertegel. Het is nog vroeg; de zon staat waarschijnlijk pas net boven de horizon. Als ze ziet hoe de zwarte gordijnen door de lichtinval iets minder donker lijken, denkt ze:

Dat was een wolk.

De kinderen liggen in de hal onder kippengaas te slapen dat met een zwarte doek is afgedekt. Misschien hebben ze haar gehoord toen ze op haar knieën door de tuin schuifelde. Het geluid dat ze maakte moet opgevangen zijn door de microfoons en de versterkers naast hun bedden.

Als ze haar handen bestudeert, ziet ze de zwakke reflectie van het zonlicht. Ja, ze zijn vochtig. Bedekt met een vers dauwvliesje.

In de keuken ademt Malorie diep in voordat ze de kaars uitblaast. Als ze het kleine vertrek rondkijkt, valt haar oog op de verroeste keukenspullen en het gebarsten serviesgoed. De kartonnen doos die in gebruik is als vuilnisbak. De stoe-

len waarvan enkele met touw bij elkaar worden gehouden. De smerige muren. Vuil van kindervoeten en -handen. Maar ook oudere vlekken. De kleuren van de muren in de gang zijn verschoten, het felle paars is na verloop van tijd bruin geworden. Dat is geronnen bloed. Ze krijgt de vlekken ook niet uit de vloerbedekking in de woonkamer, hoe hard Malorie ook schrobt. Ze heeft geen schoonmaakmiddelen in huis die het karwei vergemakkelijken. Malorie heeft de emmers lang geleden al gevuld met water uit de put en is sindsdien bezig om met behulp van een colbertjasje het hele huis schoon te maken. Maar ze krijgt de vlekken niet weg. Zelfs de vlekken die gemakkelijk te verwijderen leken, verdwijnen niet helemaal, en hoewel ze ze heeft weten terug te brengen tot een fractie van hun oorspronkelijke omvang, blijven ze angstaanjagend zichtbaar. In de hal wordt een veeg door een doos kaarsen aan het zicht onttrokken. De bank in de woonkamer staat scheef en is zo neergezet om twee vlekken te camoufleren die Malorie op wolvenkoppen vindt lijken. Op de eerste etage zijn de paarse vegen op de muur bij de zoldertrap ter hoogte van de plint afgedekt met een paar mottige jassen. Een paar meter ervandaan bevindt zich de donkerste vlek in het huis. Omdat ze zich er letterlijk niet overheen weet te zetten, is het achterste deel van de eerste verdieping inmiddels niet meer in gebruik.

Ooit was dit een mooi huis in een leuke buitenwijk van Detroit. Pakweg vijf jaar geleden zou iedere makelaar je er vol trots hebben rondgeleid. Maar wie er deze ochtend komt, ziet dat de ramen zijn afgedekt met karton en planken. Er is geen stromend water. Op het aanrecht in de keuken staat een grote, houten emmer. Het ruikt er muf. Er is geen speelgoed voor de kinderen. Onderdelen van een houten stoel doen dienst als poppetjes, waar met verf minuscule gezichtjes op aangebracht zijn. De keukenkastjes zijn leeg. Er hangt geen decoratie aan de muren. Onder de achterdeur lopen draden naar de

eerste etage, waar versterkers staan waardoorheen Malorie en de kinderen elk geluid van buiten kunnen horen. Zo wonen ze met z'n drietjes. Ze gaan nooit lang naar buiten. En als ze gaan, doen ze een blinddoek om.

De kinderen hebben de wereld buitenshuis nooit gezien. Zelfs niet door het raam. En Malorie heeft al meer dan vier jaar niet buiten de muren gekeken.

Vier jaar.

Ze hoeft niet per se vandaag de knoop door te hakken. Het is oktober in Michigan. Het is koud. Voor de kinderen zou een tocht van een kleine dertig kilometer heel zwaar zijn. Misschien zijn ze er nog te jong voor. En wat als een van hen in het water valt? Wat moet Malorie dan, met haar blinddoek om?

Een ongeluk, denkt Malorie. Hoe wreed. Om na onze worsteling om in leven te blijven alsnog te sterven aan een ongeluk.

Malorie kijkt naar de gordijnen en begint te huilen. Ze wil tegen iemand schreeuwen. Ze wil haar hart uitstorten bij wie er ook maar luisteren wil. *Dit is niet eerlijk, zou ze zeggen. Dit is gemeen.*

Ze kijkt over haar schouder naar de ingang van de keuken en de hal die toegang geeft tot de slaapkamer van de kinderen. In die kamer zonder deur liggen de kinderen diep te slapen, onder de zwarte doek, voor alles en iedereen aan het zicht onttrokken. Ze verroeren zich niet. Uit niets blijkt dat ze wakker zijn. En toch was het mogelijk dat ze haar hoorden. Haar aansporing om hen te laten luisteren, het belang dat ze aan hun gehoor hecht, zorgt ervoor dat Malorie ervan overtuigd is dat ze haar gedachten kunnen horen.

Ze zou kunnen wachten tot de zon schijnt, het warmer wordt, ze langer aan het idee van een boottocht hebben kunnen wennen. Ze zou de kinderen kunnen vragen wat zij ervan vonden. Ze kwamen weleens met nuttige ideeën. Amper vier jaar oud, maar getraind om te luisteren. In staat om een boot door het water te loodsen die blind bestuurd wordt. Malorie

zou de reis niet zonder hen kunnen maken. Ze heeft hun oren nodig. Zou ze ook iets aan hun raad hebben? Zouden ze, vier jaar oud, iets zinnigs weten te zeggen over het ideale tijdstip om het huis voor altijd de rug toe te keren?

Malorie ploft op een keukenstoel neer en vecht tegen haar tranen. Met haar blote voet tikt ze nog altijd op het verweerde linoleum. Langzaam richt ze haar blik op, naar de keldertrap. Daar had ze ooit een gesprek met een man genaamd Tom over een man genaamd Don. Ze kijkt naar de wasbak, waar Don ooit in de weer was met emmers water uit de put, natrillend vanwege zijn uitstapje buitenshuis. Als ze vooroverleunt, kan ze de hal zien waar Cheryl vroeger het eten voor de vogels klaarmaakte. En tussen haar en de voordeur ligt de donkere en stille woonkamer, gevuld met te veel herinneringen aan te veel mensen om nog te kunnen bevatten.

Vier jaar, denkt ze, en ze krijgt de neiging haar vuist door de muur te rammen. Malorie weet dat vier jaar er zomaar acht kunnen worden. Acht worden er al gauw twaalf. En dan zullen de kinderen volwassen zijn. Volwassenen die nog nooit de lucht hebben gezien. Nog nooit uit een raam hebben gekeken. Wat zou daarvan de geestelijke uitwerking zijn op iemand die twaalf jaar lang als een kistkalf heeft geleefd? Is er een moment, vraagt Malorie zich af, waarop de wolken aan de hemel onwerkelijk worden en ze zich slechts nog thuis voelen bij het zwart van hun blinddoek?

Malorie slikt en probeert zich voor te stellen dat ze hen tot en met hun tienerjaren zal moeten opvoeden.

Kan ze dat wel? Kan ze hen nog eens tien jaar lang beschermen? Zou ze zich lang genoeg over hen kunnen ontfermen zodat zij later voor haar kunnen zorgen? En met welk doel dan? Wat voor soort leven probeert ze bij hen weg te houden?

Je bent een slechte moeder, schiet het door haar heen.

Omdat ze niets onderneemt om hen kennis te laten maken

met de uitgestrektheid van de hemel. Omdat ze niets bedenkt om hen vrij in de tuin, op straat, door de wijk vol verlaten huizen en afgedankte auto's te laten rondlopen. Of hen zelfs als het donker wordt en de lucht plots bezaaid is met prachtige sterren, geen blik naar de sterrenhemel gunt.

Je probeert ze te redden door ze hun levens af te nemen.

Malorie ziet hoe het licht door de gordijnen wordt verzacht en hoe het de omgeving wazig maakt. Als het buiten mist, dan zou die nevel snel optrekken. En als ze ervan wil profiteren, als ze van de mist gebruik wil maken om met de kinderen ongezien de rivier te bereiken, moet ze ze nu wakker maken.

Ze slaat met haar hand op de keukentafel en droogt haar tranen.

Ze staat op, loopt de keuken uit, de hal door en gaat de slaapkamer van de kinderen binnen.

'Jongen!' roept ze. 'Meisje! Opstaan!'

De slaapkamer is donker. Het enige raam is zo goed met lakens afgedekt dat het zelfs als de zon zijn hoogste punt bereikt geen licht doorlaat. Er liggen twee matrassen tegenover elkaar. Erboven zwarte koepels. Het kippengaas dat het doek omhooghoudt werd vroeger bij de put in de achtertuin als afzetting gebruikt. Maar sinds vier jaar doet het dienst als pantser ter bescherming van de kinderen, niet zozeer tegen de buitenwereld, als wel tegen wat zij ervan zouden kunnen meekrijgen. Onder de koepels hoort Malorie een teken van leven en ze gaat op haar hurken zitten om het gaas dat aan spijkers in de vloer vastgehaakt is los te maken. Terwijl de twee kinderen haar versuft en verbaasd aankijken, haalt ze de blinddoeken uit haar zak.

'Mama?'

'Opstaan. Mama wil dat jullie opschieten.'

De kinderen komen zonder te klagen of te zeuren in beweging.

'Waar gaan we naartoe?' vraagt het Meisje.

Malorie geeft haar de blinddoek en zegt: ‘Doe deze om. We gaan de rivier op.’

Ze pakken allebei het zwarte lapje stof aan en knopen het strak om hun hoofd. Hun bewegingen verraden routine. Experts, voor zover vierjarigen ergens experts in kunnen zijn. De aanblik doet Malories hart breken. Het zijn nog maar kinderen, ze zouden nieuwsgierig moeten zijn. Ze zouden haar moeten vragen waarom ze vandaag de rivier op gaan – een rivier die ze nooit eerder hebben bevaren.

Maar in plaats daarvan voeren ze braaf uit wat hun wordt opgedragen.

Malorie wacht met het omdoen van haar eigen blinddoek. Ze wil eerst de kinderen helpen.

‘Neem je puzzel mee,’ zegt ze tegen het Meisje. ‘En jullie moeten allebei je deken meenemen.’

De spanning die ze voelt, is niet te beschrijven. Het lijkt nog het meest op hysterie. Malorie loopt kamer in, kamer uit, op zoek naar dingen, kleine voorwerpen die wellicht van pas kunnen komen. Plotseling wordt ze overvallen door het gevoel volstrekt onvoorbereid te zijn. Ze voelt zich onveilig, alsof het huis en de grond eronder ineens zijn verdwenen en ze geheel onbeschut is tegen de buitenwereld. Toch houdt ze vast aan het gebruik van de blinddoeken, hoezeer de paniek ook om zich heen slaat. Welke gereedschappen ze ook meeneemt, welk huishoudelijk voorwerp ze ook als wapen mocht kiezen, ze weet dat de blinddoeken hun beste bescherming zijn.

‘Vergeet je deken niet!’ spoort ze hen aan, als ze het geluid hoort van twee bewegende lichamen die zich klaarmaken. Dan stapt ze de kamer binnen om te helpen. De Jongen, die klein is voor zijn leeftijd maar beschikt over krachten die Malorie met trots vervullen, aarzelt tussen twee T-shirts die allebei te groot voor hem zijn. Ze waren eens van een volwassene, die echter al lang geleden is overleden. Malorie maakt

de keuze voor hem en kijkt toe hoe zijn donkere haardos onder de stof verdwijnt en daarna weer door de halsopening tevoorschijn komt. Hoewel ze nerveus is, valt het haar op dat de Jongen de laatste tijd flink gegroeid is.

Het Meisje, van gemiddelde lengte, is bezig een jurk over haar hoofd te trekken, een jurk die ze samen van een oud laken hebben gemaakt.

‘Het is koud buiten, Meisje. Een jurk is niet genoeg.’

Het Meisje kijkt haar verbaasd aan met haar verwilderde, blonde haar dat verraadt dat ze net uit bed komt.

‘Ik doe ook een broek aan, Mama. En we hebben onze dekens nog.’

Malorie voelt een vlaag van woede opkomen. Ze zit niet op tegenspraak te wachten. Niet vandaag. Zelfs niet als het Meisje een punt heeft.

‘Geen jurk vandaag.’

De buitenwereld, de verlaten winkelcentra en restaurants, de duizenden ongebruikte voertuigen, de vergeten producten die wegwijnen op de schappen, dat alles drukt nu op het huis. Allemaal stille verboden van wat komen gaat.

Uit de kast in de kleine slaapkamer verderop in de gang pakt ze de jassen van de kinderen. Dan verlaat ze de kamer voorgoed, zo weet ze.

‘Mama,’ zegt het Meisje, dat ze treft in de hal. ‘Hebben we onze fietstoeters nodig?’

Malorie haalt diep adem.

‘Nee,’ antwoordt ze. ‘We blijven allemaal bij elkaar. De hele reis.’

Terwijl het Meisje weer naar haar kamer loopt, bedenkt Malorie hoe belachelijk het wel niet is dat fietstoeters het favoriete speelgoed van haar kinderen zijn. Ze spelen er al jaren mee. Al hun leven lang toeteren ze in de kamer naar elkaar. Het kabaal dreef Malorie af en toe tot wanhoop. Maar ze heeft ze nooit afgepakt. Nooit verstoopt. Zelfs tijdens haar eerste angstige stappen op het ouderlijk pad, begreep Malorie

dat ze alles moest koesteren wat kinderen in deze wereld aan het lachen kon maken.

Zelfs toen ze Victor ermee aan het schrikken maakten.

O, wat mist Malorie die hond! In het beginstadium van de opvoeding figureerde bordercollie Victor steevast in haar fantasieën over het bevaren van de rivier, braaf naast haar in de roeiboot. Victor zou haar waarschuwen als er een dier in de buurt kwam. Hij was waarschijnlijk wel in staat geweest dieren te verjagen.

‘Oké,’ zegt ze, en ze leunt met haar lenige lichaam tegen de deurpost van de kinderslaapkamer. ‘Klaar. We gaan nu.’

Er waren momenten geweest, op rustige middagen of onstuimige avonden, dat Malorie ze had verteld dat deze dag zou komen. Ja, ze had de rivier al eerder ter sprake gebracht. Een reis. Ze waakte ervoor het hun ontsnapping te noemen, omdat ze het idee niet kon verdragen dat zij hun het gevoel zou geven een leven te leiden dat ze wenste te ontvluchten. In plaats daarvan kondigde ze aan dat er een dag zou komen waarop ze hen in alle haast zou wekken om zich voor te bereiden op een definitief vertrek uit het huis. Ze wist dat ze haar onzekerheid voelden, als een spin die je over een ruit kunt horen lopen waar een gordijn voor hangt. Ze had jarenlang een kleine voorraad levensmiddelen in het keukenkastje bewaard, dat ze altijd opzijzette zodra er spullen bedierven, aanvulde, bijvulde; Malories bewijs dat ze ze ooit zou moeten wekken, zoals ze de kinderen had uitgelegd. *Weet je*, bedacht ze, terwijl ze zenuwachtig door de gordijnen tuurde, *de levensmiddelen in de kast maken deel uit van een plan*.

En die dag is nu aangebroken. Deze ochtend. Dit uur. De mist.

De Jongen en het Meisje stappen naar voren, Malorie knielt voor ze neer. Ze controleert de blinddoeken. Ze zitten stevig op hun plek. Op dat moment, als ze van het ene kleine ge-

zichtje naar het andere kijkt, beseft Malorie pas echt dat hun reis eindelijk gaat beginnen.

‘Luister naar me,’ zegt ze, en ze pakt hen ieder bij de kin. ‘We gaan vandaag met een roeiboot de rivier op. Het kan een lange tocht worden. Maar het is heel belangrijk dat jullie precies doen wat ik zeg. Is dat duidelijk?’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘Het is koud buiten. Jullie hebben je dekens. Jullie hebben je puzzels. Meer hebben jullie voorlopig niet nodig. Begrijpen jullie dat?’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘Jullie mogen allebei die blinddoek niet afdoen, wat er ook gebeurt. Wie dat wel doet, krijgt straf. Is dat begrepen?’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘Ik heb jullie oren nodig. Jullie moeten ze zo goed mogelijk gebruiken. Als we op de rivier zijn, moeten jullie luisteren naar geluiden voorbij het water, voorbij het bos. Ik wil het weten als jullie in de bossen een dier horen. Als jullie iets in het water horen, dan wil ik het weten. Duidelijk?’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘Stel geen vragen die niets met de rivier te maken hebben. Jij zit voorin,’ zegt ze terwijl ze de Jongen op de schouder slaat. Dan doet ze hetzelfde bij het Meisje. ‘En jij zit achterin. Als we bij de boot zijn aangekomen, zal ik jullie je plaats wijzen. Ik zit in het midden en zal roeien. Ik wil niet dat er gekletst wordt, jullie mogen alleen praten over dingen die jullie horen in het bos. Of de rivier. Begrepen?’

‘Ja.’

‘Ja.’

‘We zullen niet stoppen, nergens voor. Niet zolang we nog

niet op de plaats van bestemming zijn. Ik laat het jullie wel weten als het zover is. Als jullie honger krijgen kunnen jullie uit deze zak iets te eten pakken.'

Malorie laat de palmen van hun kleine handen contact maken met de zak.

'Val niet in slaap. Val *niet* in slaap. Ik heb vandaag jullie oren meer dan ooit nodig.'

'Gaan we de microfoons meenemen?' vraagt het Meisje.

'Nee.'

Terwijl Malorie dit zegt, kijkt ze beurtelings naar de geblinddoekte gezichten.

'Als we buiten zijn, lopen we hand in hand over het pad naar de put. Dan lopen we door de open plek in het bos aan de achterkant van het huis. Het pad naar de rivier is overwoekerd. Het kan zijn dat we elkaar af en toe los moeten laten, en als dat zo is, wil ik dat jullie mijn jas vastpakken, of anders elkaar. Begrepen?'

'Ja.'

'Ja.'

Klinken ze bang?

'Luister goed. We gaan ergens naartoe waar jullie nooit eerder zijn geweest. We gaan verder van huis dan ooit. Er zijn daarbuiten dingen die jullie en Mama pijn zullen doen als jullie nu, deze ochtend, niet doen wat ik zeg.'

De kinderen zwijgen.

'Is dat begrepen?'

'Ja.'

'Ja.'

Malorie heeft ze goed opgevoed.

'Oké,' zegt ze, met een stem waarin een zweem van hysterie doorklinkt. 'We gaan. We gaan nu. *We gaan.*'

Ze drukt hun hoofden tegen haar voorhoofd.

Ze neemt aan elke hand een kind. Ze doorkruisen in hoog tempo het huis. In de keuken veegt Malorie trillend haar

tranen weg en haalt haar eigen blinddoek tevoorschijn. Ze knoopt hem stevig vast. Ze staat met haar hand op de knop van de deur die toegang geeft tot het pad waarlangs ze ontelbare emmers water heeft vervoerd, en aarzelt.

Ze staat op het punt haar huis vaarwel te zeggen. Even raakt ze overweldigd door de realiteit van het moment.

Als ze de deur opendoet, stapt Malorie de koude buitenlucht in, haar geest vertroebeld door angst en scenario's die te gruwelijk zijn om in het bijzijn van de kinderen uit te spreken. Haar stem klinkt aarzelend, ze schreeuwt haast.

'Pak mijn hand. Allebei.'

De Jongen pakt Malories linkerhand. Het Meisje krult haar kleine vingers om de rechter.

Geblinddoekt lopen ze bij het huis vandaan.

Naar de put is het zo'n vijftien meter lopen. Het pad is afgezet met kleine stukken hout die ooit samen een wissellijst hebben gevormd. Beide kinderen moeten het hout talloze keren met hun schoenpunten hebben aangeraakt. Malorie heeft ze ooit verteld dat het water in de put het enige medicijn is dat ze ooit nodig zullen hebben. Ze weet dat de kinderen om die reden de put altijd gerespecteerd hebben. Ze klaagden nooit als een van de twee haar moest helpen water te halen.

De grond rond de put is zompig. Het voelt onnatuurlijk zacht aan.

'Hier is de open plek,' roept Malorie.

Ze dirigeert de kinderen er zorgvuldig naartoe. Op een kleine tien meter van de put loopt een tweede pad. Het begin van het pad, dat het bos in tweeën deelt, is smal. De afstand tot de rivier bedraagt minder dan honderd meter. Als ze bij het bos zijn aangekomen, laat Malorie de kinderen los zodat ze op de tast de smalle doorgang kan zoeken.

'Hou je vast aan mijn jas!'

Ze laat haar handen langs de takken gaan totdat ze het kledingstuk voelt dat bij de ingang van het pad aan een tak is

vastgeknoopt. Ze heeft het er meer dan drie jaar geleden zelf in gehangen.

De Jongen grijpt haar bij haar jaszak en ze voelt dat het Meisje hem vastheeft. Tijdens het lopen blijft Malorie tegen hen praten, voortdurend vraagt ze of ze elkaar wel vasthebben. Takken striemen in haar gezicht. Ze geeft geen kik.

Het duurt niet lang voordat ze de markering bereiken die Malorie in de grond heeft aangebracht. Een afgebroken stoelpoot die ze midden op het pad in de grond heeft gestoken en die ze zal herkennen als ze ertegenaan loopt.

Ze heeft vier jaar geleden de roeiboot ontdekt, die maar vijf deuren verderop ligt aangemeerd. Het is meer dan een maand geleden sinds ze er voor het laatst geweest is, maar ze rekt erop dat hij er nog steeds ligt. Toch gaat ze onbewust van het ergste uit. Wat als iemand haar voor is geweest? Een andere vrouw die vijf deuren verderop woont en die net als zij elke dag in de afgelopen vier jaar gebruikt heeft om moed te verzamelen om te vluchten. Een vrouw die ook ooit eens bij deze glibberige rivierbedding terecht is gekomen en bij het aanraken van de stalen neus van de roeiboot hetzelfde gevoel van verlossing had ervaren.

De schrammen in Malories gezicht prikken. De kinderen zeuren niet.

Dit is geen jeugd, denkt Malorie, terwijl ze hen naar de rivier meeneemt.

Dan hoort ze het. Voordat ze bij de steiger zijn aangekomen, kan ze de roeiboot in het water horen klotsen. Ze stopt en trekt de blinddoeken van de kinderen recht. Ze helpt hen de houten steiger over.

Ja, denkt ze, *hij is er nog*. Net als de auto's die buiten voor hun deur staan. Net als de huizen, die nog altijd verlaten zijn.

Uit het bos, weg van het huis, is het kouder. Het geluid van het water is even angstaanjagend als opwindend. Bij de plek waar ze de boot verwacht, knielt ze neer, laat de handen van

de kinderen los en begint naar de stalen punt te zoeken. Haar vingers vinden eerst het touw waarmee hij vastligt.

‘Jongen,’ zegt ze, terwijl ze de boot aan de ijskoude punt naar de steiger trekt. ‘Voorin. Stap voorin.’ Ze helpt hem. Als hij veilig in de boot staat, neemt ze zijn gezicht in haar handen en zegt opnieuw: ‘Luisteren. Voorbij het water. Luisteren.’

Ze geeft het Meisje de opdracht op de steiger te blijven wachten en maakt geblinddoekt het touw los voordat ze ter hoogte van de middenbank aan boord klimt. Half gehurkt helpt ze het Meisje instappen. De boot schommelt even wild heen en weer waardoor Malorie te hard aan de arm van het Meisje trekt. Maar het Meisje huilt niet.

Onder in de boot staat een plas water vol takken en bladeren. Malorie steekt haar handen erin en tast naar de roeispanten die ze aan de rechterkant op de bodem heeft gelegd. De roeispanten zijn koud. Nat. Er slaat een muffe geur van af. Ze plaatst ze in de metalen steunen. Ze voelen stevig aan. Ze trekt de boot in beweging en begint van de steiger weg te roeien. En dan...

Zijn ze op de rivier.

Het water is rustig. Maar er is hier veel te horen. Beweging in het bos.

Malorie denkt aan de mist. Ze hoopt maar dat die haar vlucht aan het zicht heeft onttrokken.

Maar eens zal de mist weer verdwijnen.

‘Kinderen,’ zegt Malorie hijgend, ‘*luister*.’

Eindelijk, na vier jaar wachten, voorbereiden en moed verzamelen, roeit ze weg van de steiger, van de oever en van het huis dat haar en haar kinderen voor haar gevoel een eeuwigheid bescherming heeft geboden.

Negen maanden voor de geboorte van de kinderen. Malorie woont met haar zus Shannon in een bescheiden huurwoning die door geen van beiden is ingericht. Ze zijn er drie weken geleden ingetrokken, ondanks de bezwaren uit hun vriendenkring. Malorie en Shannon waren beiden populaire, intelligente vrouwen, maar zodra ze in elkaars gezelschap waren, kregen ze steevast ruzie.

‘Ik bedacht me dat het het meest logisch is dat ik de grootste slaapkamer neem,’ zei Shannon toen ze op de bovenverdieping op de overloop stonden. ‘Omdat ik de grootste kledingkast heb.’

‘O, alsjeblieft,’ antwoordde Malorie, met een kratje ongelezen boeken in haar handen. ‘Die kamer heeft een beter uitzicht.’

De discussie tussen de zussen, die beiden huiverig waren om direct op de eerste middag het gelijk van hun vrienden en familie te bewijzen, sleepte zich lange tijd voort. Malorie twijfelt er tot op de dag van vandaag aan of de toss waar ze uiteindelijk mee instemde en die door Shannon werd gewonnen, geen doorgestoken kaart was.

Nu, vandaag, denkt Malorie niet aan de kleine streken die

haar zus haar levert om haar op de kast te krijgen. Ze is niet stillerjes Shannons rommel aan het opruimen, kastdeuren aan het dichtdoen, het spoor van truien en sokken in de gang aan het volgen. Ze schudt niet zuchtend het hoofd als ze de vaatwasser aanzet of een van Shannons onuitgepakte dozen die midden in de kamer hinderlijk in de weg staan, aan de kant schuift. In plaats daarvan staat ze in de badkamer op de eerste verdieping voor de spiegel, naakt, en kijkt naar haar buik.

Je bent wel vaker over tijd geweest, zegt ze tegen zichzelf. Maar dat is een schrale troost, want ze zit al weken in spanning, in de wetenschap dat zij en Henry Martin beter hadden moeten oppassen.

Haar donkere haar reikt tot aan haar schouders. Haar afhanginge lippen vormen een merkwaardige, omgekeerde grijns. Ze legt haar handen op haar platte buik en knikt langzaam. Wat voor verklaring ze ook zoekt, ze *voelt* zich zwanger.

‘Malorie!’ schreeuwt Shannon vanuit de woonkamer. ‘Waar ben je daarbinnen in godsnaam mee bezig?’

Malorie reageert niet. Ze draait zich een kwartslag en kantelt haar hoofd. In het bleke schijnsel van het badkamerlicht lijken haar blauwe ogen eerder grijs. Ze plaatst haar hand op het roze, kunststof gootsteenkastje en strekt haar rug. Ze probeert haar buik platter te maken, alsof ze daarmee wil bewijzen dat er geen leven in past.

‘Malorie!’ schreeuwt Shannon opnieuw. ‘Weer een uitzending op de televisie! Er is iets gebeurd in Alaska.’

Hoewel Malorie hoort wat haar zus zegt, kan het haar op dit moment niet schelen wat er zich in de buitenwereld afspeelt.

De afgelopen dagen is internet zowat ontploft van de verhalen over wat men in de volksmond het ‘Russia Report’ is gaan noemen. Het is het verhaal over een man die als passagier meereed op een vrachtwagen ergens op de besneeuwde wegen buiten Sint-Petersburg en de chauffeur vroeg even te

stoppen. Hij viel hem aan en verwijderde met zijn nagels zijn lippen. Daarna pleegde hij zelfmoord met behulp van een tafelzaag die hij in de laadruimte vond. Toegegeven, een gruwelijk verhaal, waarvan ze de sensatiewaarde echter voornamelijk toeschreef aan de volstrekt stompzinnige manier waarop via internet de meest willekeurige voorvallen berucht konden worden. Maar toen verscheen er een tweede bericht. Vergelijkbare omstandigheden. Deze keer was Jakoetsk de plaats van handeling, pakweg achtduizend kilometer ten oosten van Sint-Petersburg. Daar begroef een moeder, die gold als 'stabiel', haar kinderen levend in de tuin en beroofde zichzelf daarna met de scherven van gebroken serviesgoed van het leven. En toen verscheen een derde verhaal online, dat zich afspeelde in het Russische Omsk, ongeveer tweeënhalfduizend kilometer ten zuidoosten van Sint-Petersburg, dat al snel uitgroeide tot het meest besproken onderwerp op alle social media. Deze keer waren er beelden. Malorie had, zolang ze het volhield, gekeken naar een man, zijn baard rood van het bloed, die met een bijl stond te zwaaien in een poging de ander die hem filmde te raken. Dat lukte hem uiteindelijk. Maar dat stukje heeft Malorie niet gezien. Ze deed haar best het onderwerp nu geheel te negeren. Maar Shannon, die wel van een beetje drama hield, stond te popelen om haar het angstaanjagende nieuws te vertellen.

'Alaska!' herhaalt Shannon door de geopende badkamerdeur. 'Dat hoort bij *Amerika*, Malorie!'

Shannons blonde haardos verraadt de Finse wortels van haar moeder. Malorie lijkt meer op haar vader: sterk, diepliggende ogen en de gladde, lichte huid die kenmerkend is voor een noorderling. Hoewel ze zijn opgegroeid in Upper Peninsula, droomden ze beiden van een bestaan in het zuiden, in de buurt van Detroit, waar naar verluidt meer dan voldoende feesten, concerten, carrièremogelijkheden en mannen zouden zijn.

Op dit laatste terrein had Malorie weinig succes gehad, totdat ze Henry Martin tegen het lijf was gelopen.

‘Jezus christus,’ gilt Shannon. ‘Er is misschien ook iets in Canada gebeurd. Dit is ernstig, Malorie. Wat doe je daar toch?’

Malorie zet de kraan open en laat het koele water over haar vingers stromen. Ze gooit er een beetje van over haar gezicht. Als ze overeind komt en in de spiegel kijkt, denkt ze aan haar ouders, die nog altijd in Upper Peninsula wonen. Zij hebben geen flauw idee wie Henry Martin is. Zelfs zijzelf heeft hem na die bewuste nacht niet meer gesproken. Maar daar staat ze dan, waarschijnlijk voor eeuwig aan hem verbonden.

Plotseling zwaait de badkamerdeur verder open. Malorie grijpt haar handdoek.

‘Jezus, Shannon.’

‘Heb je me wel gehoord? Het is het gesprek van de dag. Mensen beginnen te geloven dat het gebeurt als je iets ziet. Is dat niet gek? Ik hoorde net op CNN dat dat de constante factor van alle misdrijven is. Dat de slachtoffers iets gezien hebben, en daarna anderen aanvielen en zelfmoord pleegden. Kun je dat geloven? Nou?’

Malorie draait zich rustig naar haar zus toe. Aan haar gezicht is niets af te lezen.

‘Hé, gaat het wel? Je ziet er niet heel fris uit.’

Nu begint Malorie te huilen. Ze bijt op haar lip. Ze heeft de handdoek wel gepakt, maar nog altijd niet om zich heen geslagen. Ze staat nog altijd naakt voor de spiegel alsof ze haar blote buik inspecteert. Het ontgaat Shannon niet.

‘O shit,’ zegt Shannon. ‘Ben je bang dat je...’

Malorie knikt. Shannon omhelst haar, aait haar over het achterhoofd en troost haar.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Geen paniek. Laten we een test halen. Dat doe je in zo’n geval. Oké. Maak je geen zorgen. Ik durf te wed-

den dat meer dan de helft van de vrouwen die zo'n test haalt uiteindelijk niet zwanger blijkt.'

Malorie zwijgt. Ze zucht alleen.

'Oké,' zegt Shannon. 'We gaan.'